

pa pridno privzdiguje nožice in piha v roke, kakor bi renčal kovaški meh. Na nosu ima vsak svojega ščinkavca. Pa kaj zato! Vsak mora pokazati, da je vztrajen in da se ne boji mraza. Ta in oni skoči morebiti za par trenutkov tudi domov, za peč, pa res le za par trenutkov. Pa ima vedno tudi dovolj vzroka. Morda je pripeljal s seboj bratca, ki se rad na hladnem cmeri in kisa. Tega mora spraviti domov, na gorko, pri tem se pa še sam malo pogreje, nato pa zopet vun med tovariše!

Iz daljave pa čuješ vpitje in kričanje, kakor bi šla turška vojska v vas. Sankači se tam drvé na svojih lesenih saneh. Vaški klanec je kakor živo mravljišče: eni lezejo gor, drugi drsajo dol, tretji leže v snegu, ker še ne znajo dobro voziti. To je življenje in vrvenje, da ga ne najdeš druge dni enakega.

Jasni zimski dan, kako lep si včasih in poln življenja! Marsikomu daš sicer nekaj nadloge, malo prehlajenja, malo kašlja — v spomin za prešerno veselje. A kljub temu te le vsakdo ljubi in vsakdo zopet željno pričakuje.

Dal ti Bog, mladina, mnogo takih solnčnih dni, četudi zimskih!

Zviti polh.

Rud. Pečjak.

Hoj, polh debeluhar,
saj dovolj si že rejèn,
da boš za večerjo —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Morgen, morgen, morgen!“
polh se brž oglási. —
Torej pridem jutri,
pasi se še, pasi! —

Hoj, polh debeluhar,
saj dovolj si že rejèn,
slednji dan te čakam —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Morgen, morgen, morgen!“
spet se polh oglási! —
Torej pridem jutri,
pa se še napasi! —

Hoj, polh debeluhar,
zdaj pa res si že rejèn,
zdaj ne bom več čakal —
hola, brž iz luknje vèn! —

„Norček, norček, norček!“
uran nekje zakraka:
„Misliš mar, da polh še
nate verno čaka?“

